

е истина, както нѣкои си казвать, нѣ мы не-
 научавамы ся никакъ известно, че тоя конзулъ е
 ималъ въ онова врѣмя на него нѣкъво вліяние.
 Нѣ было какъ да было, неможемы ные да
 оправдамы КараГеоргія за това на никой спо-
 собъ; защо-то той като такъвъ длъженъ е былъ
 първо животъ-тъ си за народъ-тъ да жертвова,
 кой-то изчакваше всичко-то си благополучие
 отъ него. А и ние было всичко изгубено: крѣ-
 посты-тъ поне можалъ бы да държи до насто-
 яща-тъ зимъ; нѣ можалъ е и въ планина-тъ да
 ся държи. Оныя непріятны врѣмена есени и зи-
 мны и оскудность-та отъ кѣмъ препитане-то
 щѣхъ да принудять Турцы-тъ и самы да бѣ-
 гать отъ Сърбіѣ; нѣ ако бы ся и всичко това
 сѣ напротивъ случило, поне щѣше съ слава да
 ся случи! И така на 20 Септемврій 1813 год.
 приминахъ Турцы-тъ предъ очи-тъ му презъ
 рѣкѣ Моравѣ, безъ да ся поне колко-да-е по-
 труди, за да ги въспира.

Като ся стори най-после на КараГеоргія
 съвсѣмъ невъзможно за да излезе съ Турцы-
 тъ на край, предаде ся — както казвать — на
 съвѣтъ-тъ на рускій конзулъ *Недеба* въ Бѣл-
 градъ, кой-то го непрестано съвѣтвалъ да иде
 въ Русіѣ и да моли за удѣйствование-то на
 оня въ Букурещъ уговореный трактатъ, а Сър-
 біѣ да остави на великодушие-то турско. Ка-
 ра Георгій пакъ знаеше турско-то великодушие
 твърдѣ добръ; и затова за удивление е, — как-
 во е сърдце ималъ той, като остави Сърбіѣ на
 21 Септ. 1813 год. и отиде съдруженъ отъ ру-
 скій-тъ конзулъ *Недеба*, *Леонтія*, *Филиповича*